

<https://www.featoday.org/can-we-really-know-anything-anymore/>, 10-5-2023

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Veel voorgangers en leiders die proberen het Woord van God getrouw te prediken en te onderwijzen, horen vaak dat anderen in de christelijke bediening eisen dat ze ophouden zo dogmatisch te zijn over hun geloofspunten en zich te onthouden van het doen van gedurfde uitspraken ter ondersteuning van bepaalde Bijbelse doctrines.

Deze tegenstanders beweren vaak dat het bevestigen van bepaalde Bijbelse leringen of het aandringen op een bepaalde hermeneutiek¹ niet nodig is voor iemands geestelijke groei en dat dit de minachting uitnodigt van degenen die andere religieuze systemen of interpretaties van de Schrift aanhangen.

Anderen beweren dat, aangezien “goede en godvruchtige mensen” het oneens zijn over specifieke doctrines, dan alle opvattingen daarom toegestaan of zelfs aanvaardbaar zijn.

Weer anderen wijzen erop dat beide partijen “dezelfde Schriftteksten gebruiken”, wat impliceert dat dit beide beweringen legitimeert, dus te gaan bepalen welke visie juist is, is onmogelijk.

Nog een andere populaire benadering van leerstellige onenigheid is om alle kanten van een kwestie of lering te presenteren en de luisteraars in staat te stellen tot hun eigen conclusies te komen, in plaats van de tijd te nemen om uit te leggen hoe iemand tot een goede conclusie komt. Deze benadering vereist dat we ruimte maken voor onenigheid over leerstellige zaken en rekening houden met alle standpunten; ze acht samenwerken in de christelijke bediening van het grootste belang en beschouwt het aandringen op theologische precisie als “onchristelijk” – we moeten iedereen omarmen die “Jezus liefheeft”.

Het dilemma waar we voor staan

Waarom zijn zoveel belijdende christenen vandaag de dag onzeker over wat de Schrift leert? Kunnen we echt bepalen of verschillende opvattingen juist of onjuist zijn? Hebben we bij de beslissing om sommige doctrines te accepteren of te verwerpen een mechanisme beschikbaar om

¹ Hermeneutiek: Leer van de regels en hulpmiddelen die bij de uitlegkunde gebruikt worden, de theorie van de exegese. Exegese: Verklaring van een geschrift, in het bijzonder van de bijbel, syn. Bijbelverklaring, uitlegkunde. (Van Dale)

ons te helpen? Heeft het compromis van de ene doctrine een rimpeleffect op andere doctrines? Kunnen we er oprecht op vertrouwen dat de Bijbel daadwerkelijk objectieve waarheid onderwijst?

Dit zijn belangrijke vragen die van invloed zijn op een veelheid van kwesties die zich vandaag de dag stellen binnen het Christendom. Het is duidelijk dat de verkeerde antwoorden op deze vragen hebben geleid tot de vermenigvuldiging van morele en ethische mislukkingen onder zowel kerkleiders als kerkgangers en het gebrek aan geestelijke volwassenheid dat tegenwoordig zo veel voorkomt onder gelovigen (Hebreeën 5:12-14).

Vier punten verduidelijken

Ten eerste is het inderdaad noodzakelijk om precies te zijn bij het uitleggen van Bijbelse doctrines. Veel kerken en individuele gelovigen kunnen hun problemen wijten aan leerstellige ambiguïteit², wat altijd leidt tot verwarring en onrust. Het begrijpen en omarmen van de Bijbelse waarheid voorziet de christen van diepe geestelijke wortels die essentieel zijn voor het godvruchtige leven in deze huidige wereld.

Paulus illustreert dit feit in zijn brief aan de Efeziërs. In de eerste drie hoofdstukken drukt de apostel de prachtige leerstellige werkelijkheden uit die waar zijn voor elke gelovige in deze bedeling (Efeziërs 1:1 - 3:21). Na het beschrijven van de positie van de gelovige in het lichaam van Christus, de Kerk, legt Paulus vervolgens de praktische uitwerking van deze waarheden uit terwijl we in het licht van die leerstellingen leven (4:1 - 6:24). We zien het verband tussen iemands geloofsbelijdenis en iemands gedrag door het woord “zo roep ik op” (4:1; KJV: “daarom”), dat aandringt op een godvruchtig leven nu men de leerstellingen begrijpt die in de vorige drie hoofdstukken zijn uiteengezet.

Het kennen en uitvoeren van de waarheden van Gods Woord verschaft het geestelijke fundament en de wapens die nodig zijn voor gelovigen om standvastig te zijn als we de aanval van deze wereld, het vlees en de duivel onder ogen zien (1 Korinthiërs 15:58; 1 Johannes 2:15-17; Efeziërs 4:14; 6:10-18).

Het is belangrijk om te begrijpen dat *doctrine* (een woord dat tegenwoordig veel wordt verguisd) gewoon *leer* of *leerstelling* betekent. De noodzaak voor kerkleiders om *leerstellig* onderricht te geven is een gebod waar de schrijvers van het Nieuwe Testament voortdurend op aandringen (Mattheüs 28:19-20; 1 Timotheüs 3:2; Titus 1:9; 2:1; enz.). Daarom moeten gelovigen die willen dat lokale kerken dienen zoals Christus het bedoeld heeft, voortdurend groeien in hun begrip van Gods Woord en zijn specifieke leringen (doctrines). Bovendien moet de gelovige die geestelijk volwassen wil worden, die doctrines naleven.

Jezus zei: “U dwaalt, omdat u de Schriften niet kent” (Mattheüs 22:29).

² Ambiguïteit: dubbelzinnigheid, het hebben van meer betekenissen.

De Schrift voorziet de mensheid van alle noodzakelijke informatie over God en Zijn plannen, programma's en doeleinden. De leerstellingen die we in de Bijbel vinden, vormen de basis voor ons begrip van onze Schepper en Zijn werken in onze wereld – verleden, heden en toekomst. De Bijbelse leer is in wezen een studie van God (“theologie”), en het doel ervan is dat Gods volk Hem “kent” (Filippenzen 3:10, vgl. Johannes 17:3). Het doel van het onderwijzen en leren van de Schriften zou moeten zijn om de Heer beter te leren kennen en dus trouw voor Hem te leven. Vage of oppervlakkige Bijbelse leringen zullen *geen* volwassen, godvruchtige gelovigen voortbrengen.

Ten tweede is de uitspraak dat “goede en godvruchtige mensen het oneens zijn met elkaar” irrelevant voor onze persoonlijke verantwoordelijkheid om de waarheid te kennen en te omarmen. Op menselijk niveau is het bepalen van het karakter van een ander individu bijna onmogelijk. Of een persoon “goed” is of niet, is iets dat zelfs iemands gedrag niet nauwkeurig kan onthullen. Het offer van Ananias en Saffira in Handelingen 5:1-11 zag er bijvoorbeeld vanuit menselijk perspectief goed en vrij genereus uit. Maar Petrus zei expliciet dat ze allebei tegen de Heilige Geest logen over de gave, en daarom was hun “goede” daad onaanvaardbaar. Het beoordelen van andermans goedheid of godsvrucht is onmogelijk op menselijk niveau (1 Samuël 16:7; Jeremia 17:9), en zelfs als dat zo zou zijn, is dit niet de lakmoesproef voor bijbelse waarheid.

Niettemin is ware godsvrucht onmogelijk zonder vast te houden aan bepaalde leerstellige waarheden. Wie “godvruchtig” is, kan de inhoud van de evangelieboodschap, die glashelder is, niet ontkennen (1 Korinthiërs 15:1-4); ze kunnen geen onbijbels begrip uitdrukken van Christus’ goddelijkheid of menselijkheid, Zijn plaatsvervangende verzoening of Zijn lichamelijke opstanding – die allemaal absoluut essentieel zijn voor het Christendom. Gemeenschap is onmogelijk met hen die geloven dat Christus niet werkelijk gestorven is of dat Zijn dood slechts een moreel voorbeeld was en niet het plaatsvervangende zoenoffer voor onze zonden (Efeziërs 5:1-11). Leerstellige grenzen beperken noodzakelijkerwijs iemands associaties in de bediening.

Ten derde, hoe moeten we omgaan met verschillende opvattingen die allemaal de Schrift gebruiken om hun eigen specifieke leringen te “bewijzen”?

Om de juiste visie te bepalen, zijn de juiste methode van interpretatie en het uiteenzetten van de passage *in zijn bijbelse context* de middelen die nodig zijn om de juiste positie te valideren. Dit vereist dat we de regels van bijbelse interpretatie (hermeneutiek) leren en consequent toepassen.

Bij het bestuderen van de Bijbel moet men *consequent* een normale, letterlijke, historisch-grammaticale interpretatie gebruiken. Als communicatie (van God aan ons) moet plaatsvinden, moeten we eerst de betekenis van de woorden van de Schrift vaststellen zoals ze zijn geschreven door de bedoeling van de auteurs te bepalen door het doel, de stijl en de context van hun geschriften. Hoewel woorden vaak een *reeks* betekenissen kunnen hebben, betekent het woord alleen precies wat de auteur in die specifieke context probeert uit te drukken (het gebruik van woordspelingen zijn voor de hand liggende uitzonderingen, en hun context laat zien dat ze als zodanig moeten worden begrepen).

Een andere sleutel tot het interpreteren van de Bijbel is in gedachten houden dat de tekst van de Schrift zowel een menselijke auteur als een goddelijke Auteur heeft (2 Petrus 1:20-21). De twee werkten samen, of vloeiden samen met elkaar tijdens het schrijven van de Schrift; beide hadden dus dezelfde bedoeling – de menselijke auteurs bedoelden niet één ding, terwijl de Heilige Geest iets anders betekende. De woorden van de Schrift drukken precies de boodschap uit die God wilde dat de auteurs zouden communiceren en de lezers zouden weten; achter de tekst schuilen geen verborgen of diepere betekenissen.

Terwijl andere verzen kunnen helpen om een passage uit te leggen of verdere openbaring te geven, heeft de specifieke tekst in kwestie een bepaalde doctrine, bedoeling, verhaal, enz., als doel voor de lezer om te begrijpen. Deze interpretatieregels zijn essentieel als we goed willen

begrijpen wat Gods Woord zegt. Als we ons niet aan deze basisprincipes houden, kunnen we de Schrift niet “recht snijden” (2 Timotheüs 2:15).

Ten vierde is het idee om “alle kanten van een kwestie te onderwijzen” en het aan de toehoorders over te laten om te beslissen welke optie het beste voor hen is, helemaal niet echt onderwijzen. Hoewel het presenteren van verschillende perspectieven in bepaalde omgevingen nuttig kan zijn, vereist dit dat de instructeur uitlegt hoe hij tot het juiste beeld kan komen. Het simpelweg opsommen van mogelijke opties en het verstrekken van een bewijstekst hier of daar is inadequate instructie die schadelijke gevolgen kan hebben, vooral voor nieuwe of onvolwassen christenen.

Onderling verbonden waarheden

Veel doctrines die als “ondergeschikt” worden beschouwd, zijn in feite verbonden met andere doctrines.

Met betrekking tot de leer van recente schepping: overweeg haar verband met de zondeval van de mens en de verspreiding van menselijke verdorvenheid (Genesis 3:1-15; Romeinen 5:12-21). In het verslag van Gods schepping en Adams val vinden we de leerstellingen van zonde en verlossing die daarin geworteld zijn. Eén mens bracht zonde en de gevolgen ervan over al zijn nageslacht; één Mens (de Messias) kwam redding (de remedie) voor de zonde verschaffen (Genesis 3:15).

Met betrekking tot de leer van de opname (en in het bijzonder de timing ervan), is deze direct verbonden met de Bijbelse afbakening tussen Gods plan voor Israël en Zijn plan voor de Kerk. De aard, het karakter, het doel, de kenmerken en de bestemming van de nieuwtestamentische Kerk verschillen van diezelfde elementen die God voor het nationale Israël heeft uitgedrukt (Genesis 12:1 - Maleachi 4:6). De Abrahamitische, Davidische en Nieuwe Verbonden beloven allemaal dat er een aards koninkrijk wacht voor Gods uitverkoren volk Israël, terwijl de Kerk daarentegen “alle geestelijke zegeningen in hemelse gewesten in Christus” bezit (Efeziërs 1:3). Dit is slechts één reden waarom de verwijdering van de Kerk door de opname (1 Thessalonicenzen 4:13-18) voorafgaat aan “de tijd van Jakobs benauwdheid” (Jeremia 30:7).

Onjuiste standpunten met betrekking tot eindtijdgebeurtenissen (of ervoor kiezen om geen standpunt in te nemen over pretribulationisme en/of premillennialisme) laten kerken en bedieningen slecht toegerust om om te gaan met de valse doctrine van vervangingstheologie, die de toekomstige rol van Israël in het koninkrijkstijdperk denigreert of ontkent. Het gelijkstellen van de aard en het doel van de Kerk met het toekomstige koninkrijk veroorzaakt verwarring over de grootsheid van de Kerk als bruid van Christus. Een onvermogen om de timing van de opname te begrijpen, leidt tot een onvermogen om Gods uiteindelijke doel voor de verdrukking te begrijpen: het berouw en herstel van Israël, zodat zij eindelijk de belofte van het duizendjarige koninkrijk kan ontvangen.

Met betrekking tot de leer van de tekengaven is iemands mening over de vraag of ze voortduren of zijn opgehouden van invloed op iemands begrip van de leer van de Bijbel, en de kwestie of de canon van de Schrift open of gesloten is.

We moeten nadenken over de bedoeling en de aard van de tekengaven: ze moesten Gods woordvoerder valideren en zijn door God gegeven autoriteit in Gods nieuwe programma, de Kerk (Handelingen 2:1-44).

Ze waren ook een “teken” voor het ongelovige nationale Israël dat ze tijdelijk aan de kant werd gezet terwijl God door Zijn Kerk werkte.

De openbarende, wonderbaarlijke gaven van “tongen”, “prophetie” en “kennis” zouden ophouden zodra de Schriften waren voltooid (1 Korinthiërs 13:8-13).

Dus, ontvangen we vandaag nieuwe, buitenbijbelse openbaring van God? Wij geloven dat God heeft verklaard dat Zijn Woord voltooid is (Openbaring 22:18) en dat de Schrift alles presenteert wat God op dit moment van plan is wat wij moeten weten; ze bevat alles wat nodig is voor de gelovige om een godvruchtig leven te leiden (2 Timotheüs 3:16-17). De tekengaven zijn dus niet langer geldig voor ons tijdperk.

Conclusie

Het verkondigen van leerstellige waarheid gaat niet over het winnen van argumenten of debatten met degenen die het niet eens zijn met ons standpunt; het gaat er niet om te bewijzen wie gelijk of ongelijk heeft of om te proberen iemands intellectuele superioriteit te tonen. Het gaat erom de **waarheid** te onderwijzen, zodat Gods volk stabiel en volwassen zal zijn in het geloof (Efeziërs 4:11-16). In Handelingen 4:1-31 confronteerden de religieuze intellectuelen de apostelen van Jezus Christus. De Joodse leiders waren verbaasd over het niveau van de leer dat de discipelen kenden en merkten de grote hoeveelheid persoonlijke tijd op die ze met Jezus hadden doorgebracht. De apostelen ontvingen hun kennis van het Woord, niet van farizeëen of door sadduceëen goedgekeurde instellingen; Hun krachtige, overtuigende leer verbaasde deze leiders die, bijbels gezien, geen antwoord hadden. In plaats daarvan gaven ze de apostelen een eenvoudige keuze: zich onthouden van onderwijs in Jezus' naam, of geslagen worden en gevangen worden gezet. De apostelen weigerden te capituleren, omdat ze de urgentie kenden van het goddelijke mandaat om Gods boodschap aan een verloren wereld te verkondigen (Handelingen 4:12).

Het is belangrijk en noodzakelijk om leerstellige overtuigingen met vertrouwen vast te houden en uit te drukken, maar het is essentieel om dit genadig te doen. We mogen nooit onbeleefd of irritant, argumentatief of strijdlustig zijn; in plaats daarvan moeten we altijd hoffelijk en medelevend zijn (Judas 20-23). Het met zekerheid uitdrukken van leerstellige waarheid is geen arrogantie; het is het tonen van liefde voor de Heer, Zijn Woord en de Kerk waarvoor Hij Zijn bloed vergoten heeft (Handelingen 20:28). Anderen imponeren met iemands theologische kennis mag nooit de motivatie zijn om doctrine te verkondigen; Bijbels onderwijs gaat in de eerste plaats over wie God is en wat Zijn plannen en doelen zijn zoals geopenbaard in Zijn Woord. Mochten we ernaar streven om leraren van de waarheid te zijn zoals Hij wil dat we zijn.

– Gary Freel serves with the Fundamental Evangelistic Association and as a pastor at Grace Bible Church in Fresno, California.

Lees ook:

- Kunnen wij de gezonde leer wel kennen?: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/gezondeleer.pdf>
- Wanneer Liefde zich afscheidt van de Leer en Eenheid de Waarheid afwijst: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/liefde-waarheid.pdf>
- Liefde, genaamd Tolerantie: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/nieuweJezus.pdf>
- De vaste Waarheid kennen: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/waarheid-kennen.pdf>
- Rubriek “Doctrine en het belang ervan”: <http://www.verhoevenmarc.be/#doctrine>
- Rubriek “Waarheid”: <http://www.verhoevenmarc.be/#waarheid>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm